

[Stein.]

lig: „som Forholdene er“, thi i og for sig skulde der her ikke ligge noget som helst Problem. Lovens Formaal maa jo være at betrygge og værne de forsikrede, ligegyldigt om Forsikringen saa drives under den ene eller den anden Form. Men her møder man — jeg har Lov til at sige — den særlige Mentalitet, som behersker danske Andelskredse, hvor man nærer og forfægter den Anskuelse, at alt, hvad der har med Andelsvirksomhed at gøre, i Virkeligheden ikke vedkommer Lovgivningen, i alt Fald ikke vedkommer Lovgivningen, saa længe de paagældende Virksomheder holder sig til deres egne Medlemmers Kreds. Jeg kan ikke se, at der i Virkeligheden er nogen saglig Begrundelse for en Skillelinie som denne, og for saa vidt man, saaledes som vi har mødt det, har villet gøre gældende, at Forsikringsaktieselskaberne er Forretninger, der drives med Profit for Øje, medens de gensidige Forsikringsselskaber derimod øver en samfundsnyttig Gerning, tror jeg heller ikke, at en Skillelinie som denne er praktisk mulig. Ogsaa Forretning kan være, og er det ofte i høj Grad, samfundsnyttig. Under alle Omstændigheder er det ikke mindre vigtigt at betrygge de forsikrede inden for de gensidige Selskaber end at betrygge de forsikrede inden for Aktieselskaberne. Det er ikke mindre vigtigt at sikre, at der er forsvarlige Vedtægter, at der er forsvarlig Regnskabsførelse, og at der i det hele taget er et forsvarligt økonomisk Grundlag inden for de gensidige Selskaber, end at der er det inden for Aktieselskaberne.

Naar man som et Vidnesbyrd om, at Aktieselskaberne, i særlig Grad i alt Fald, kunde trænge til Tugt, har henvist til, at der efter Verdenskrigen har været en Række Sammenbrud inden for Forsikringsverdenen paa Aktieselskabsomraadet, er det naturligvis en Kendsgerning, som ikke kan bestrides. Men man maa for det første have i Erindring, at der paa det Tidspunkt overhovedet ikke fandtes Normer for Aktieselskaber, saaledes som det senere er blevet Tilfældet, at der altsaa overhovedet ikke var Regler angaaende Indbetaling af Aktiekapitalen eller noget som helst disse Forhold vedrørende. Men navnlig bør man, naar man taler om disse Ting, have i Erindring, at vi paa det Tidspunkt var ude i en Periode af en ganske særlig Karakter. De krigsførende Lande havde maattet opgive de internationale Forsikringsforretninger, og i de neutrale Lande blev man bogstavelig talt drevet ind i Virksomheder, der krævede en Udvidelse af de normale Rammer.

Det gjaldt navnlig Genforsikring og Søforsikring, og naar man fra Andelsside har hævdet, at gensidige Selskaber ikke paa samme Maade er udsat for at komme i Vanskeligheder som Aktieselskaberne, mener jeg heller ikke, at dette er rigtigt. Det er en Kendsgerning, at der i de Aar, der er forløbet siden Verdenskrigens Udbrud, er en lang, lang Række gensidige Forsikringsselskaber, som har maattet standse deres Virksomhed. Man kan dertil sige, at det gennemgaaende har drejet sig om mindre Selskaber, men det viser sig, at Likvidationen af saadanne Selskaber kan volde ganske overordentlige Vanskeligheder og strække sig over lange Tidsrum. Det har vist sig, at netop Vedtægternes mindre koncise Udformning kan føre til lange Processer, fordi man ikke har haft Ansvarsforholdet tilstrækkelig klarlagt. Jeg kan ikke se rettere, end at det er i alles Interesse — ogsaa i de gensidige Selskabers egen Interesse — her at naa ind under betryggende Forhold, og den Omstændighed, at man faar draget de gensidige Selskaber inden for denne Lovs Ramme, vil paa ingen Maade hemme deres Virksomhed, men snarere betrygge selve den sunde Forsikringsvirksomhed.

Der er een Ting, man bør lægge Mærke til i hele dette Forhold, og som er meget afgørende, nemlig dette, at man, tror jeg, ikke kan paapege Tilfælde, hvor Likvidationen af danske Forsikringsaktieselskaber er gaaet ud over de forsikrede. Der er tabt Millioner, meget store Beløb, men det er Aktionærerne, det er den saa stærkt angrebne Kapital, om man vil, der har maattet bære Tabene, medens de forsikrede er gaaet fri. Anderledes ligger det derimod med de gensidige Selskaber, hvor det er de forsikrede selv, der kommer til at bære Tabene. Hvis det er rigtigt — og det tror jeg, der vil være almindelig Enighed om —, at Formaalet med denne Lov er at værne de forsikrede og underbygge selve Forsikringstanken, saa kan der derfor ikke være nogen Tvivl om, at det har været paakrævet at bringe ogsaa de gensidige Forsikringsselskaber ind under Lovens Rammer i videst muligt Omfang.

I den oprindelige Skikkelse, som Lovforslaget havde, var der et Afsnit om gensidige Forsikringsselskaber, men gennem den næstsidste Paragraf i Lovforslaget undtog man den langt, langt overvejende Del af de gensidige Selskaber fra Lovens Omraade. Med andre Ord, det, der skulde være Regelen, blev med et Pennestrog gjort til en Undtagelse. Man undtog ikke blot de smaa lokalt begrænsede Selskaber, Hesteforsikrin-